

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
18 У 11656/14
Дана 01.11.2017. године
БЕОГРАД

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Слађане Бојовић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Милошем Бакалићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АД "А.А." у стечају из ..., ..., коју заступа пуномоћник Николић Милош, адвокат из Зајечара, Зорана Радмиловића 5/19, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове, Београд, ради поништаја решења број: 46-00-00034/2013-13 од 09.12.2013. године, у предмету враћања имовине, уз учешће заинтересованих лица Б.Б. из ..., ..., коју заступа пуномоћник Душан Спасић из Зајечара, Косанчићев венац 15, В.В. из ..., ..., Г.Г. из ..., ..., Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво и Града Зајечара, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Зајечара, након одржане усмене јавне расправе, 01.11.2017. године, у нејавној седници већа, одржаној истог дана, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба "А.А." АД у стечају, Зајечар, изјављена против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Подручне јединице Ниш, број 46-001071/2012 од 12.04.2013. године, којим је усвојен захтев, враћена имовина и утврђено право својине законским

наследницима бившег власника Д.Д. из ..., ... број ... и то В.В. из ..., ..., Б.Б. из ..., ... и Г.Г. из ..., ..., стан 13, свима са обимом удела од по 1/6 идеалног дела на национализованој непокретној имовини: на пословном простору - једна просторија трговине уписаном у В листу-2. део, ЛН број ... КО ... као посебан део број 1, у приземљу стамбено - пословне зграде, објекту изграђеном пре доношења прописа о изградњи објеката у улици, на катастарској парцели број ... са уписом да власник, односно држалац није утврђен; на стану који се налази у приземљу стамбено - пословне зграде, уписаној у ЛН бр. ... КО ..., на катастарској парцели број ... у продужетку пословног простора са улазом из дворишта, а који није уписан као посебан део у В листу-2. део, као и на градском грађевинском земљишту на катастарској парцели број ..., сразмерно површини враћених непокретности из тачке 1. диспозитива решења, која је уписана у листу непокретности број ... КО ... у Б-листу, као својина Републике Србије, корисништво ЈСП "А.А." из ..., улица ... и држаоца власника посебних делова уписаних у В листу 2. део, а која имовина је одузета у поступку национализације најамних зграда и грађевинског земљишта решењем Комисије за национализацију при НОО Зајечар број .../3 од 09.09.1959. године, а које се потврђује, осим у тачци 2. решењем Народног одбора Среза Зајечар, број .../1 од 02.02.1960. године. Ставовима 2., 3., 4., 5., 6. и 7. одлучено је на начин ближе описан у диспозитиву ожалбеног решења.

Тужбом, поднетом Управном суду 10.09.2014. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због битних повреда одредаба правила поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене матријалног права и зато што решење није донето у складу са циљем у којем је овлашћење дато. Истиче да је диспозитив оспореног решења нејасан и у супротности са одредбама 198. и 199. ЗОУП-а, чиме је првостепени орган учинио повреде правила поступка, да тужени орган у образложењу побиијаног решења не само да непотпуно и штуро интерпретира наводе и објашњења овде тужиоца, већ се о истима готово и не изјашњава, као и да приликом доношења није поштована одредба члана 198. ЗОУП-а, која предвиђа да се диспозитивом решава о предмету поступка у целини и свим захтевима странака, као и да је тужени орган поступио у супротности са начелима законитости, заштите права грађана и јавног интереса, истине и ефикасности. Даље наводи да је на основу Уговора број.../87 од 20.11.1987. године, којим је Општина Зајечар на предметном пословном простору пренела право коришћења, управљања и располагања на овде тужиоца, тужилац постао фактички (ванкњижни) власник предметних непокретности, а не само корисник, како тужени нетачно тумачи, па је нетачна и констатација из првостепеног решења да је Република Србија ванкњижни власник, па се као таква обавезује да пренесе трећим лицима у својину нешто што дуги низ година није у њеном поседу. Даље наводи да околност да тужилац није уписан код РГЗ СКН Зајечар као власник предметних непокретности не значи да исти није ванкњижни власник. Истиче да је у периоду од 2000-2009. године тужилац на основу сагласности Агенције за реституцију отуђио 5 локала, док је РУЈП у поступку принудне наплате продала два локала ради намирања својих потраживања од тужиоца те остаје нејасно зашто је Република Србија дозволила појединим својим органима да имовину тужиоца у извршном поступку продају, ако сматра да је то у ствари имовина Републике Србије. Сматра да су у конкретном случају испуњени услови за изузетак од натуралне реституције предвиђени чланом 18. Закона о враћању одузете имовине, јер је предметни пословни простор битан део његове функционалности. Даље наводи да ако

је подржављење имовине извршено у корист неког од субјеката одређеног чланом 9. Закона о враћању одузете имовине, онда постоји обавеза натуралне реституције, а уколико је након подржављења дошло до новог стицања, као у овом случају, онда нема натуралне реституције, па у овом случају, тужилац мора и даље остати власник и држалац ствари, а његова стечена права не могу и не смеју бити повређена поступком којим се спроводи реституција. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења. Наводећи да тужиоци нису навели нове чињенице нити предложили нове доказе осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а које су од стране туженог приликом доношења оспореног решења оцењени, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Заинтересована лица Б.Б., В.В. и Г.Г. су у одговору на тужбу од 14.11.2014. године оспорили тужбу и тужбени захтев у целости, па су предложили да суд, уколико тужбу не одбаци као неуредну, одбије тужбу као неосновану.

Заинтересована лица Република Србија, коју заступа Државно правобранилаштво и Град Зајечар, кога заступа Градско јавно правобранилаштво Града Зајечара, којима је тужба уредно достављена на одговор уз позив за јавну расправу, у остављеном року нису доставили одговор на тужбу.

Управни суд је одржао усмену јавну расправу применом члана 34. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), којом је прописано да је расправа обавезна ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, као и када се утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији. Усмена јавна расправа је одржана дана 01.11.2017. године у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника заинтересованог лица Б.Б., а у одсуству уредно позваног туженог и заинтересованих лица В.В., Г.Г., Републике Србије и Града Зајечара .

У речи на усменој расправи, пуномоћник тужиоца је изјавио да оспорава законитост оспореног решења из разлога наведених у тужби и предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање те да обавезе тужени орган да тужиоцу на име трошкова управног спора исплати износ од 31.500,00 динара, на име заступања, као и трошкове за припадајуће таксе.

У речи на усменој расправи, пуномоћник заинтересованог лица Б.Б. је изјавио да оспорава наводе тужбе и захтев тужбе као неосноване из разлога датих у одговору на тужбу, те предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Након усмене јавне расправе Управни суд је, испитујући оспорени управни акт у смислу члана 41. Закона о управним споровима, у смислу члана 2., члана

33. став 1. и члана 34. став 2. Закона о управним споровима, а након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да су Б.Б., В.В., Г.Г., као законски наследници бившег власника Д.Д., Агенцији за реституцију Републике Србије - Подручној јединици Ниш, поднели захтев за враћање одузете имовине и обештећење иза бившег власника Д.Д., заведен под јединственим бројем 46-001071/2012 и то пословне зграде, некада Ђ.Ђ., данас уписаној у Лист непокретности број ... КО ..., на кп број ..., у ..., као зграда број 1, у својини Републике Србије и другим облицима својине са заједничким обимом удела, у државини јавног стамбеног предузећа Зајечар и власника посебних делова уписаних у В листу 2. део и градско грађевинско земљиште, које је у ЛН ... КО ..., на кп ..., у ... улици, уписано као земљиште уз зграду – објекат, површине 80 м², у својини Републике Србије и државини општине Зајечар, а за коју имовину је првостепени орган дана 22.01.2013. године извршио увиђај на лицу места и идентификацију објеката објекат број 1 на кп ... КО ..., по начину коришћења "Стамбено пословна зграда спратности пр+1 и површине у основи од 247 м², а национализовано је и земљиште – двориште које данас представља кп .. и према Лн ... КО ... има површину од 80 м², а уписано као државна својина у државини Општине Зајечар са обимом удела 1/1. Решењем Комисије за национализацију при НОО Зајечар број .../3 од 09.09.1959. године, решењем Комисије за национализацију при НОО Зајечар .../1 од 02.02.1960. године и решењем Комисије за национализацију при Савезном извршном већу .../1-1962 од 07.03.1962. године, национализована је и постала друштвена својина даном 26.12.1958. године, пословна зграда са свим помоћним одељењима у улици ..., уписана у поседовном листу број ..., на кп ..., бившег власника Д.Д.. Решењем Скупштине општине Зајечар од 19.11.1986. године и уговором о преносу права коришћења, управљања и располагања на непокретностима број ... од 20.11.1987. године, закљученог између општине Зајечар и тужиоца, општина Зајечар је пренела право коришћења, управљања и располагања на предметној непокретности тужиоцу, без накнаде, а чланом 2. наведеног уговора, тужилац је пренео право коришћења, управљања и располагања на земљишту кп ... Ко ... површине 0.08.89 ха, на општину Зајечар, без накнаде. Решењем о отварању стечајног поступка Ст .../2010 од 19.04.2010. године отворен стечајни поступак над тужиоцем и за стечајног управника је именована Агенција за приватизацију. Према наводима из образложења оспореног решења, тужени је након увида у списе закључио да је правилно поступио првостепени орган када је усвојио захтев, вратио имовину и утврдио право сусвојине законским наследницима бившег власника пок. Д.Д., овде заинтересованим лицима, са уделима од по 1/6 идеалних делова, на национализованој имовини ближе описаној у ставу 1. диспозитива ожалбеног решења, сходно одредби члана 205. тачка 1. Закона о општем управном поступку "Службени лист СРЈ бр. 33/97 и 31/01) и ("Службени гласник РС" бр. 30/10), прописано је да када се у управној ствари решава више питања, а само су неки од њих sazрели за решавање и када се покаже целисходним да се о тим питањима одлучи посебним решењем орган може донети решење само о тим питањима (делимично решење). Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу ожалбеног решења несумњиво утврђено да је предметна имовина бившег власника Д.Д. из ... национализована по основу решења Комисије за национализацију при НОО Зајечар број .../3 од 09.09.1959. године, потврђена, осим у

тачки 2. решењем Народног одбора Среза Зајечар .../1 од 02.02.1960. године, да је иста идентификована и да је утврђено да се иста налази у ванкњижном власништву Републике Србије, чији је ванкњижни корисник тужилац и Град Зајечар, да се ради о имовини која је предмет враћања у складу са чланом 9. и чланом 15. став 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, да су подносиоци захтева законски наследници иза свог покојног деде Д.Д., да предмет враћања у конкретном случају нису ствари у државној, односно друштвеној својини, које је ималац стекао уз накнаду, да предметна имовина није изузета од враћања у натуралном облику и да је исте намене као у време одузимања, као и да је свим странкама омогућено да учествују у поступку.

Тужени је оценио неоснованим наводе тужбе, истакнуте и у жалби, да је на основу Уговора број .../87 од 20.11.1987. године, којим је Општина Зајечар на предметном пословном простору пренела право коришћења, управљања и располагања на овде тужиоца, тужилац постао фактички (ванкњижни) власник предметних непокретности, а не само корисник, како тужени нетачно тумачи. Ово са разлога јер међусобни пренос непокретности у друштвеној својини без накнаде не представља теретни правни посао у смислу члана 10. и члана 15. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник" РС бр. 72/2011), с обзиром да о теретном правном послу би се могло говорити само у случају да је непокретност која је уступљена другом уговарачу, на основу наведеног уговора, претходно била стечена теретним правним послом, што овде није случај.

Наводи тужбе, истакнуте и у жалби, да су у конкретном случају испуњени услови за изузетак од натуралне реституције, по оцени Управног суда су неосновани, с обзиром да су услови за изузимање од враћања из члана 18. став 1. тачка 5) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, којом је прописано да се не враћа право својине на непокретностима које на дан ступања на снагу овог закона имају статус непокретности чије би враћање битно нарушило економску, односно технолошку одрживост и функционалност у обављању претежне делатности субјекта приватизације који није приватизован, као и субјекта који се продаје у поступку стечаја као правно лице а у чијој се имовини налазе, прописани кумулативно, те да враћање предметне непокретности може бити од значаја за економску, односно технолошку одрживост и функционалност у обављању претежне делатности, само када се ради о субјекту приватизације или продаји стечајног дужника као правног лица, док је самом ранијом продајом имовине стечајног дужника у деловима, већ нарушена технолошка одрживост и функционалност стечајног дужника.

Наводе жалбе, поновљене и у тужби да је у периоду од 2000-2009. године тужилац на основу сагласности Агенције за реституцију отуђио 5 локала, док је Пореска управа у поступку принудне наплате продала два локала ради намирења својих потраживања од тужиоца те да остаје нејасно зашто је Република Србија дозволила појединим својим органима да имовину тужиоца у извршном поступку продају, ако сматра да је то у ствари имовина Републике Србије, Управни суд сматра неоснованим, с обзиром да је према одредби члана 62. став 1. и 4. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, почев од 6.10.2011. године, као даном ступања на снагу овог закона, забрањено било какво располагање или оптерећење имовине која по одредбама овог

закон може бити враћена нити заснивање хипотеке или залог на тој имовини, те да су правни акти отуђења и оптерећења имовине који су у супротности са одредбама овог закона ништави. , те да се предметни пословни простор, који је пренет на коришћење тужиоцу, налази у државној својини, да је тужилац само држалац предметне непокретности и да исту не може уписати на своје име без сагласности Републике Србије.

Оцењујући законитост оспореног решења на основу изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, Управни суд налази да је то решење донето без повреда правила поступка, који је спроведен у складу са важећим процесним одредбама и применом релевантног материјалног права на правилно утврђено чињенично стање. Ово јер је и по оцени суда, правилно закључивање туженог да првостепени орган није повредио правила поступања прописана одредбом члана 205. Закона о општем управном поступку, на коју се правилно позвао у ожалбеном решењу, када је о делу захтева овде заинтересованих лица, који је сазрео за враћање тражене имовине у натуралном облику и то на имовини ближе описаној у диспозитиву ожалбеног решења, одлучио ожалбеним делимичним решењем, с тим да ће о преосталом делу захтева којим се тражи враћање односно обештећење означене имовине, одлучити накнадно. Са тих разлога, неосновани су наводи тужбе, који су истицани и у жалби и које је, према налажењу овог суда, тужени орган правилно оценио, у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр.33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр.30/10), који се у поступку враћања имовине сходно примењује на основу члана 11. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу на питање поступка која нису уређена овим законом, и за своју оцену дао довољне и јасне разлоге у образложењу оспореног решења, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Како се у управном спору проверава законитост коначног управног акта на подлози чињеница утврђених у управном поступку, то не постоји обавеза суда да образлаже све наводе тужбе уколико су они већ истицани у управном поступку који је претходио управном спору, и у том поступку били оцењени, као што је у конкретном случају.

Налазећи да код изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, ни остали наводи тужбе нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења и да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је након закључене усмене јавне расправе у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима применом члана 40. став 2. и члана 41. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде којом је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, суд је донео применом члана 66. и 67. Закона о управним споровима, као и применом члана 153. Закона о парничном поступку, који се у управном спору сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, а имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.11.2017. године, 18 У. 11656/14

Записничар

Председник већа-судија

Милош Бакалић,с.р.

Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

АЈ